

ÎNCHEIERE

16 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Novac
Oleg Sternioală
Ala Cobăneanu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Moisei Milgrom

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe Acțiuni „Moldasig” împotriva lui Moisei Milgrom cu privire la repararea prejudiciului material

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 13 februarie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de către Moisei Milgrom, reprezentat de către Larisa Ocerednaia și menținută hotărârea Judecătoriei Bălți din 28 iunie 2013, prin care acțiunea a fost admisă

constată:

La 28 martie 2013, SA „Moldasig” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Moisei Milgrom cu privire la repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii a indicat că la 15 decembrie 2011 Corneli Goriuc a încheiat cu SA „Moldasig” contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă nr. AG 0364776 unde este indicat autovehiculul de model „Skoda Octavia” cu n/î GL-AK-265.

Menționează că la 01 iunie 2012, autovehiculul de model „Skoda Octavia” cu n/î GL-AK-265 condus de Moisei Milgrom a fost implicat într-un accident rutier, în rezultatul căruia a cauzat deteriorări tehnice autoturismului de marcă „Daewoo” model „Nexia” cu n/î BL-CZ-434, care aparținea companiei SRL „Rosanin-Plus”, condus de Boris Ciubatîi.

Vinovat de încălcarea Regulamentului circulației rutiere și de cauzarea pagubei a fost recunoscut șoferul autoturismului de model „Skoda Octavia” cu n/î GL-AK-265, Moisei Milgrom.

Afirmă că în baza procesului-verbal de constatare și evaluare a pagubelor nr. D/RCA/12-904 din 06 iunie 2012 întocmit de SA „Moldasig” cuantumul despăgubirii de asigurare achitate pentru repararea autovehiculului deteriorat constituie 19963,90 lei, ce se confirmă prin dispoziția de plată din 30 iulie 2012.

Indică că odată cu achitarea despăgubirilor de asigurare, conform art. 1329 Cod civil, achitând despăgubirea de asigurare, SA „Moldasig” a preluat în limitele sumei achitate dreptul asiguratului la creanță.

Iar conform art. 29 lit. f) al Legi cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule nr. 414 din 22 decembrie 2006, asigurătorul înaintează acțiune de regres față de persoana răspunzătoare de producerea accidentului dacă nu dispune de revizia tehnică.

Mai menționează că la 20 august 2012 în scopul soluționării amiabile a litigiului a expediat în adresa pârâtului Pretenția nr. 431, cu propunerea achitării benevole a sumei prejudiciului suportat de SA „Moldasig”, care însă a fost ignorată de către pârât.

În susținerea celor relatate, remarcă contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă nr. AG 0364776 în baza căruia a fost achitată despăgubirea de asigurare păgubitului SRL „Rosanin-Plus” în mărime de 19963,90 lei, ce se confirmă prin dispoziția de plată din 30 iulie 2012.

Solicită încasarea de la Moisei Milgrom suma de 19963,90 lei ce constituie prejudiciul material și cheltuielile de judecată în mărime de 598,91 lei suportat de SA „Moldasig”.

Prin hotărârea Judecătoriei Bălți din 28 iunie 2013 a fost admisă integral acțiunea și încasat de la Moisei Milgrom în beneficiul ÎM SIA „Moldasig” SRL suma de 19963,90 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 598 lei.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 13 februarie 2014 a fost respinsă cererea de apel declarată de către Moisei Milgrom prin intermediul reprezentantului Larisa Ocerednaia și menținută hotărârea primei instanțe.

La 05 mai 2014 Moisei Milgrom a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă.

În motivarea recursului a menționat că conform art. 7 din Legea cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, în cadrul asigurării obligatorii de răspundere civilă auto, cazul asigurat este accidentul produs de un autovehicul, al cărui posesor a îndeplinit obligația de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto.

Iar conform art. 9 al aceleiași legi, contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto se încheie pe un termen de 12 luni, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (2), (4). Asiguratul menține valabilitatea asigurării plătind primele de asigurare pentru perioada de asigurare corespunzătoare termenului de acțiune a contractului.

Indică că asiguratul Corneli Gariuc a executat toate obligațiile asumate în baza contractului nr. 18 din 15 decembrie 2011, achitând în termen prima de asigurare integral.

Afirmă că contractul de asigurare a fost încheiat pe un termen de 12 luni – începutul asigurării – 15 decembrie 2011, sfârșitul asigurării – 14 decembrie 2012, iar accidentul s-a produs la 01 iunie 2012, în perioada când contractul era în vigoare.

Remarcă că conform art. 668 Cod civil, contractul încheiat între părți este obligatoriu pentru ele, care poate fi modificat numai în conformitate cu clauzele sale ori prin acordul părților.

Susține că în temeiul art. 8 alin. (7) al Legii cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, la încheierea contractului de asigurare, posesorul de autovehicul va permite asigurătorului să verifice starea tehnică a autovehiculului pentru care se solicită încheiere de contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto.

Menționează că conducându-se de norma sus citată, la încheierea contractului de asigurare asigurătorul a verificat starea tehnică a autovehiculului.

Relatează că în pct. 7 al contractului de asigurare, asigurătorul a indicat toate tipurile de prejudicii nerambursabile de către asigurator, în care lipsește situația că asigurătorul nu rambursează prejudiciul în cazul lipsei certificatului de revizie tehnică.

Menționează că autovehiculul de model Skoda Octavia cu n/î GL AK 265 a fost procurat de la salonul auto - SRL „Daac-Autotest”, la 15 decembrie 2011. Înainte de vânzare automobilul a fost supus verificării tehnice obligatorii.

Vânzătorul a acordat cumpărătorului garanție pe termen de 2 ani din momentul primirii acestuia.

Mai indică că conform pct. 23 din Regulile de testare tehnică a autovehiculelor și remorcilor acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului cu privire la reorganizarea Sistemului informațional automatizat de căutare „Automobilul” în Registrul de stat al transporturilor și introducerea testării a autovehiculelor și remorcilor acestora nr. 1047 din 08 noiembrie 1999, testarea tehnică periodică obligatorie a vehiculelor se efectuează pe parcursul anului.

Susține că termenul stabilit de Regulile nominalizate – anul calendaristic, la momentul producerii accidentului acesta nu expirase, iar efectuarea reviziei tehnice a automobilului se confirmă prin cartea de service și contractul de vânzare-cumpărare a automobilului.

Invocă că Curtea de Apel Bălți nu a aplicat normele sus citate, nu a luat în considerație argumentele reprezentantului său din cererea de apel, fapt ce a dus la adoptarea unei decizii ilegale.

Prin referința din 24 iunie 2014 SA „Moldasig” a solicitat respingerea recursului ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa recurentului la 03 martie 2014, fapt confirmat prin copia scrisorii de însoțire nr. 4605 (f. d. 123), fiind recepționată de către ultimul la 04 martie 2014.

Prin urmare, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 05 mai 2014, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate

la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Moisei Milgrom nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Moisei Milgrom, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Moisei Milgrom ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Moisei Milgrom se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Svetlana Novac

Judecătorii

Oleg Sternioală

Ala Cobăneanu